

Geen jip-en-janneketaal maar appeltje-eitje voor slimmeriken

Het chronischevermoeidheidssyndroom waar veel expat-Nederlanders in Manhattan mee kampen, wordt vaak te lijf gegaan met een cappuccino in een achenebbisj etablissement waar een derdegeneratieallochtoon wellicht een déjà-vugevoel krijgt en waar je de joie de vivre te allen tijde kunt laten accelereren door het innemen van een goudgeel gerstenat of een oud-Hollands advocaatje.

Na het koffie opschenken, koffiedrinken en het uitbrengen van een toast in het à-la-carterestaurant zijn alle breinen weer geback-upt om te zijner tijd achter in een Amerikaanse koek-en-zopie een in bearnaisesaus gedrenkt sukadelapje al savourender richting het maag-darmstelsel te transporteren.

Nochtans kunnen vanwege het trumpisme onoorbare anglicismen als geüpdatet of packagedeal beter vermeden worden. Bij een tête-à-tête op westers territorium van drie neerlandici werd er verbaal getirailleerd op ouwehoerende nouveaux riches die Engelse woorden gebruiken in ge-sms'te kattebelletjes.

In plaats van deze Philip Freriksachtige toestanden had u mogelijkwijs, na het horen van dit linguïstische samoeraizwaard, een seance in een teppanyakirestaurant met een koningin-Beatrixlookalike, een tochtje op een mississippiboot met een petomane chinchilla of een salmonella-infectie op de tektonische San Andreasbreuk geprefereerd. Evenwel, als u vermoedt tekortgeschoten te zijn en het liefst linea recta en haastje-repje met paard-en-wagen huiswaarts galoppeert, denk dan maar aan de spiritualiën na afloop.